

PÁBITELŮM ZDAR!

úterý 3. listopadu 2009 / 2. číslo, 7. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

BENÁTKY POD SNĚHEM

Svižná až zběsilá komedie rozesmála včera večer kulturní dům. Na jeho jevišti se představilo divadlo SemTamFór ze Slavičína (coby kamenem dohodil od Luhačovic a slovenských hranic).

Přesně načasovaná konverzačka sklídila na konci zasloužený aplaus nejen za výkony všech herců, ale i za délku, která diváky skoro až překvapila, ale v konečném důsledku potěšila.

Také následné povídání v kavárně bylo příjemné a poučné. Jen kdyby se zdrželo více diváků lačnicích po informacích a zajímavostech.

Letos se vůbec zdá, že jakýsi neznámý důvod vyhání diváky ihned po skončení představení do tepla domova. Že by i zážitky zasáhla krize?

HRAJEME STOKRÁT DO ROKA

Rozhovor s hercem a režisérem souboru Janem Julínkem

Jak jste přišli na tuto hru a proč jste ji začali dělat?

No, to je otázka. Tuto hru jsem původně vybral pro mladou skupinu, která k nám přišla, jako pracovní materiál. Aby se na tom naučili hrát, aby se naučili typové herectví, ale nějak to neklaplo a nakonec jsem pro ně našel něco lepšího. Ten text se mi ale docela líbil, tak jsem ho nabídl Milanu Jančkoví, jestli to nechce zrežirovat s tím, že už jsme mu nabídli obsazení. A tak to vzniklo.

Jakým způsobem hledáte hry?

Pročítáme spoustu textů, materiály, které chodí z Dilie. Navíc

máme v souboru lidi, kteří studují divadelní vědu, a tak spousta lidí čte a vybírá a ty texty pak skončí na jedné hromadě a z dvaceti textů se vybere jeden, který se potom udělá.

V kavárně jsme mohli slyšet, že máte tři herecké skupiny, které hrají. Kolik máte do roka premiér?

Dvě skupiny máme nyní úplně nové a jsou to mladá děcka od patnácti do osmnácti roků. Jedni měli právě teď první premiéru a druzí teprve přišli a učí se hrát, dělají nějaká herecká cvičení a podobně.

Jinak premiéry máme dvě až tři. Cílem je, aby každá skupina měla

alespoň dvě premiéry do roka.

Nějak jsme došli k tomu, že nemá význam dělat inscenaci déle než tři měsíce, protože potom člověk stejně přešlapuje na jednom místě.

Kolik představení do roka tedy odehrajete?

Například Benátky se hrají tři čtvrtě roku, což znamená asi osmnáctou reprízu. Jinak je to různé. Teď máme na repertoáru tři inscenace a odehráli jsme nějakých šedesát představení za uplynulou sezónu. Takže kolem šedesáti až osmdesáti představení za tu sezónu uděláme.

Letos by to mělo být kolem stovky.

Pokračování na druhé straně

Ať si kdo chce, říká co chce

Saša Pilský

Úžasné. Líbilo se mi to a nevím, co bych k tomu více řekl.

Petr Šlégr (poradci Saša s Vaškem říkali, že se jméno píše česky)

Bylo to vynikající. Nádherná konverzačka, navíc výborně zahraná. Všichni čtyři byli na stejné úrovni, takže paráda.

Iva Kalová

I když konverzační komedie moc nemusím, tak tato se mi velmi líbila, protože to strašně rychle odsejvalo a bylo to jak rozjetý vlak. Ze začátku jsem měla hrozný strach, aby to někdo nezkažil, aby se někdo nepřeřekl, protože to byla taková kadence, že jsem samozřejmě čekala, kdy to tam přijde, ale nestalo se to a bylo to skvělé a mně se to moc líbilo.

František Červený

Líbilo se mi to, bylo to zábavné, i když ze začátku jsem tomu tedy nevěřil, protože to bylo přehrávané. Ale nakonec pěkné.

HRAJEME STOKRÁT DO ROKA

Pokračování z první strany

Slavičín není moc velké město. Jak se vám daří lákat lidi do souboru?

Oni do souboru chodí sami. Vždycky po naší přehlídce přijde skupina mladých lidí, nutno ovšem říci, že velká skupina zase odejde. Třeba po měsíci po dvou, protože to není tak jednoduché, jak si představují, protože nároky u nás jsou velké.

Teď je nás kolem třiceti a když je inscenace, kde potřebujeme nějaký typ, tak u nás lidé hostují, třeba i profesionální herci.

Říkal jste, že se zaměřujete hlavně na situační a konverzační komedie, neměli jste chuť někdy z tohoto žánru vybočit?

My jsme loni na podzim měli premiéru hry Holky Elky, což je psychodrama, které mělo asi sedm repríz. My jsme to představení neudělali proto, abychom s ním více jezdili, ale objeli jsme jen pár přehlídek a udělali několik představení doma.

Právě proto, že jsme po těch sedmi letech potřebovali udělat změnu a sáhnout si na něco jiného, zkusit si jiný žánr. Teď si myslím, že zase dva tři roky pojedeme komedie.

Uvidíme, co čas přinese. Takže

jiný žánr jsme zkusili, udělali jsme to, jak jsme chtěli, takže lidé z toho byli tedy pěkně zhnusení (*smích*), ale to byl cíl.

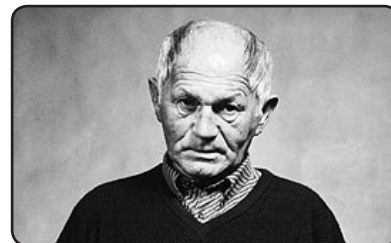
Jak vzniklo Divadlo SemTamFór?

My jsme s Daliborem Balákem, se kterým hrajeme Benátky pod sněhem, před necelými osmi lety hráli v místním spolku Pařez, kde jsme hráli pohádky a byli tam i autorské věci.

Ale my jsme chtěli dělat pro dospělé, tak jsme utekli do Divadla kamaráda Toma, kde jsme hráli Dívčí válku. Jenže to divadlo se pak rozpadlo.

A tak jsme si říkali, co bude dál, protože jsme chtěli dělat divadlo pro dospělé. Tak Dalibor napsal svou prvotinu, autorskou hru. Druhá věc také byla autorská, ale to už jsme se začali ubírat směrem k situačnímu divadlu a tři roky zpátky přišla hra 1+1=3, která byla zlomová. Tam jsme začali dělat s profesionály a ta hra nás vystřelila až na Hronov. Od té doby intenzivně pracujeme. A opravdu i ty divadelní obory jsou u nás zastoupeny. Každá inscenace má svého dramaturga, svého režiséra, svého scénografa a další lidi, kteří se na tom podílí a zatím se nám docela daří.

Bohumil Hrabal

Bohumil Hrabal
[28.3.1914-3.2.1997]

Narodil se 28. března 1914 v Brně - Židenicích Marii Kiliánové, otec v křestním listě uveden nebyl. Malého chlapce vychovávala babička Kateřina, později, když se Maryška provdala za Františka Hrabala, se rodina stěhuje do Polné, kde je Francin účetním v pivovaru.

V létě 1919 přijímá František Hrabal místo správce pivovaru v Nymburce, kde B. H. absolvoval jak základní školu, tak reálné gymnázium. Pestrý život malého pivovaru ho okouzloval, zejména když nymburský pivovar přilákal jednoho dne Francinova bratra, obuvníka Josefa Hrabala, který přijel na krátkou návštěvu a zůstal až do smrti. Živelný strýc Pepin si desetiletého Bohouška zcela získal a chlapec k němu přilnul víc než k rodičům.

Nekonečný vodopád příběhů, řinoucí se z Pepina, to je první velký zdroj pozdějšího spisovatele.

Žňoviny vám přináší
SDružení KLAS
Žňoviny připravili:
Zdenička Nyklíčková
Miroslav Nyklíček
Štěpán Malast
František Červený